Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 35 Cts

ZESDE JAARGANG
18-10-51

KUIFJE

42

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

LEES IN DIT NUMMER ONS ARTIKEL OVER DE GESCHIEDENIS VAN DE TIJL UILENSPIEGEL FIGUUR

W. VANDERSTEEN

ONZE BRIEVENBUS

Max Bolle, Amsterdam. — Dank voor je pittige brief, die me veel genoegen deed. Ik kon je niet persoonlijk antwoorden daar je volledig adres ontbreekt. Stuur dit spoedig indien je op alle vragen een antwoord wenst !

Raymond Bertens, Gent. — Hoe gaat het met je ? Hoe vond je ons speciaal nummer ? Het zou me genoegen doen nog eens wat van je te vernemen.

Frans Suffeleers, Hasselt. — De inlichtingen om lid te worden van onze grote familie werden opgezonden. Ik heet je reeds bij voorbaat welkom en

Hallo, hallo, X. 22 !
Professor Zonnebloem !
Hallo, hallo, X. 22 !

... De X. 22 vervolgt zijn fantastische reis, gecontroleerd door professor Zonnebloem met behulp van zijn super-radar.

Professor Zonnebloem, die sedert lang vermist werd, leeft nog !

Hij was naar Nieuw-Mexiko vertrokken, waar hij in een tempel van de Incas een geheim laboratorium bouwde. Toen hij de formule voor een nieuw niespoeder had gevonden, stelde hij tot zijn grote verbazing vast dat het een ontploffingsstof was ! Hij waagde een proef en... een muur van de tempel stortte als een kaartenhuisje in mekaar. Onder de ingestortte tempelmuur vond men een fabelachtige schat. Professor Zonnebloem stuurde dadelijk een boodschap aan z'n vrienden om die rijkdom te komen bewonderen en iedere dag schepen deze in met bestemming voor Niew-Mexiko.

Ook wij zullen deelnemen aan die reis en we zullen het geluk hebben professor Zonnebloem terug te zien. De X. 22 wacht op ons !

Vertrek alle dagen van *Donderdag 19 Oktober* af, om 14 *uur* stipt !

Waar kan men vertrekken ?

De X. 22 heeft zijn basis op de tweede verdieping van het grootwarenhuis
A L'INNOVATION
Nieuwstraat, Brussel.

Het is voldoende onderstaande bon uit te knippen en te tonen om een plaats te krijgen aan boord van de X. 22.

KUIFJE (weekblad). Redaktie-*Publiciteit:* Lombaardstraat, 24, Brussel. P. Ch. R. 1909.16. — *Uitgever - Directeur :* Raymond Leblanc. — *Drukkerij :* C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

Abonnementspr.	*België*	*Buitenl. en Belg. Kongo*
1 los nummer.	6 fr.	7 fr.
Ab. 3 maand. .	70 fr.	80 fr.
Ab. 6 maand. .	135 fr.	155 fr.
Ab. 1 jaar . .	265 fr.	300 fr.

KUIFJE-HOLLAND — Singel 231, Dordrecht. Tel. : 3653. Giro : 199.334. Abonnementsprijs : fl. 3,50 per kwartaal.

EXPEDITIE ZONNEBLOEM
Goed voor een tocht
met de X. 22

Een school waar men mannen vormt

HECKMAIR en Köllenberger, twee Duitse alpinisten, waren vertrokken voor de beklimming van de Grandes Jorasses. Na hun vertrek stak er een hevige storm op, en daar men de volgende dag niets van hen vernam, vreesde men voor het ergste.

De avond van de derde dag, kwam ze beiden te Chamonix toe, totaal uitgeput, lijkbleek en met bevroren handen en voeten.

Köllenberger, de jongste, moest dadelijk in een ziekenhuis opgenomen worden. Heckmair liet zich naar het hotel brengen, bestelde een kamer en een kloek maal, want hij had honger als een wolf. Men wou de warme schotels natuurlijk in zijn kamer brengen, maar Heckmair weigerde beslist. Hij zou zich even opknappen en naar beneden komen, zei hij. En inderdaad twee uur later kwam Heckmair in de eetzaal in een fris pak, gewassen en geschoren.

Was dat nog de man, daareven nog half dood van vermoeinis ? Natuurlijk was het dezelfde, maar hij wist zich te beheersen.

Waarom willen de alpinisten het zich zo moeilijk maken en haast onoverkomelijke hindernissen overwinnen, terwijl er toch bergwegen aangelegd zijn ?

Alpinisme lijkt soms wel dwaas, maar het is een sport en je moet ze in 't bloed hebben.

Het is bovendien een school die energieke moedige, wilskrachtige mannen vormt.

Kuifje

JULLIE KRIJGEN HET WOORD !

HOE OUD ZOU JE WILLEN ZIJN EN WAAROM ?

Jongens en meisjes van twaalf bv. dromen er van achttien te zijn en maken reeds allerlei plannen. Anderen wensen er twintig of vijf en twintig te zijn, omdat ze dan volwassen en zelfstandig zijn. Anderen zijn twaalf en zouden nooit willen ouder worden, enz.

Denk eens na over de vraag en antwoord kort en bondig vóór Dinsdag 23 October a.s.

ONZE BRIEVENBUS

ik ben er van overtuigd dat je veel nieuwe lezers voor ons blad zult werven.

Omer Piens, Gent. — De inlichtingen werden opgestuurd en ik hoop je spoedig welkom te mogen heten in de grote club. De eerste taak van een goed clublid is, lezers werven voor zijn blad. Zul je dat niet vergeten ?

« Kuifje is het weekblad dat ik hier iedere week koop voor mij en voor mijn drie broers. Soms moeten we wel vechten om een stuk er van te krijgen op onze kamer 's avonds. Vlug in onze pyjama en dan beginnen we te lezen. Soms vraagt er een (want we slapen met vier op de kamer) : « Hebt ge nog niet gedaan, dan kunnen we verwisselen ? »

Een prachtig blad is het. Een prachtig verhaal is dat van Suske en Wiske en onze beste kameraad is Lambik. Ook de andere verhalen zijn heel mooi en interessant. »

Dat is een uittreksel uit de lange brief van **Ortwin Carton, Aalst**, dat al onze vrienden graag zullen lezen.

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKST EN TEKENING DOOR BOB DE MOOR

De Oost-Indische Compagnie zond drie schepen uit voor een reis om de wereld. De « Zeewolff » wordt aangevallen door een Spaans galjoen...

De Spaanse matrozen en soldaten worden in de ruimen van hun eigen schip opgesloten. Het prijsgemaakte galjoen wordt doorzocht en de kostbare voorwerpen aan boord van de « Zeewolff » gebracht. Enkele matrozen, die het goederenruim onderzoeken, horen plotseling een zwakke stem achter een poortje weerklinken...

(Wordt voortgezet.)

DE MAN EN DE KOE

VERHAAL DOOR J.-F. BERNIER
ILLUSTRATIES VAN TIBET

HET Provencaals dorp lag te stoven in de gloeiende Augustuszon en scheen wel uitgestorven. Langs de huisgevels liep een smal streepje schaduw en de twee toeristen volgden deze zwarte lijn in de hoop er enigszins beschut te zijn tegen de hitte. De kleinste van de twee liep reeds vijf minuten te brommen en riep plotseling :

— Alle duivels! Heel dat dorp slaapt zo groot het is ! En dat om vijf uur in de namiddag !

— Ja, dat kan best. In het Zuiden slaapt men om vijf uur 's namiddags zo lekker als om vijf uur 's morgens.

Het werd flegmatiek gezegd : er was immers toch niets aan te verhelpen ! De auto stond vlak bij een felrode benzinepomp, niet ver van een kilometerpaal, waarop in witte letters geschreven stond : ARLES : 17 KM. Maar, zeventien of tien duizend, is dat niet hetzelfde als je wagen pech heeft? De man die er aldus over dacht, had lange benen, de wind speelde door zijn haar en in zijn mondhoek stak een pijp die reeds lang was uitgedoofd. Heel rustig keek hij de verlaten straat in en sprong over een hond, die sliep in de schaduw van een muur. De hond bewoog niet. Er bewoog niets in die straat. Toen ze de hoek omliepen, ontdekten ze eindelijk een inboorling. Hij zat tegen de muur geleund en veegde het zweet met langzame bewegingen van zijn voorhoofd. Hij sloeg de ogen even op, toen de toeristen hem een vraag stelden.

— De garagehouder? Dat ben ik. Wat is er met jullie karretje ?

De uitleg die daarop volgde duurde wel vijf minuten en de man dacht : Die kerels komen uit het Noorden, en ze zeggen nog wel dat ze daar zwijgzamer zijn ! Alleen van naar hen te luisteren krijg ik het al warm !

— Ik heb het gevonden, zei de man eindelijk.

Hij dacht diep na, want z'n gezicht drukte dezelfde peinzende verbazing uit als de Lorenzo de Medici van Michel Angelo. Van het diepe nadenken verschenen er zweetdruppels op zijn gezicht.

— Wat is het voor 'n wagen?

Willockx, de grootste van de twee, antwoordde en de man tegen de muur scheen hevig ontsteld.

— Dat ding heeft toch twee carburateurs ?

— Precies !

— Ba, twee carburateurs! Te veel werk. Het duurt lang en je moet er je hoofd bijhouden. Neen, dat zal ik vandaag niet kunnen doen. 'k Heb te veel werk...

— Te veel werk ?

— Ja, met de toro.

— Met de toro ?

— Ja, de toro.

Willockx en Debaere ontdekten toen een kronkelsteegje dat doodliep op een pleintje met schaduwrijke platanen. Twee karretjes met ineengeschoven dissels versperden de steeg. Enkele gestalten liepen er heen en weer. Het geheel geleek op een barricade, zij het dan ook een vreedzame en zonnige barricade.

— Een revolutie ? vroeg Debaere wiens strijdlust weer boven kwam.

— Ba, neen ! Geen revolutie, maar de corrida de toros !

— Ik dacht dat er alleen 's Zondags stierengevechten waren ?

— Waarom zouden we tot Zondag wachten ?

De twee toeristen keken elkaar aan.

— We moesten eens gaan kijken naar die corrida, zei Willockx.

De twee vreemdelingen klauterden over de barricade en vonden de arena in de schaduw van oude platanen. Op lege wijnvaten waren planken gelegd : de tribunes. Op een karretje vonden ze nog een lege plaats.

— De stieren ? vroeg Debaere, die reeds bij voorbaat opgewonden was, aan zijn buurman, een oude wijngaardenier, die nog van het hoofd tot de voeten vol kopersulfaat zat. Zijn gezicht was zo gerimpeld en zo zwart als een oude wingerd en hij kauwde op een grasprietje met de traagheid van een koe...

— Ik zie geen toreadors ? Waar zijn ze ?

— Er zijn geen toreadors, antwoordde de oude zonder opkijken. Matadors noemt men ze.

— En waar zijn die matadors.

— Er zijn geen matadors.

— Het zijn wellicht picadores ?

— Er zijn geen picadores, antwoordde de oude altijd even kalm.

— Hij houdt me voor gek, dacht Debaere, maar het opgeven, wou hij toch niet.

— En wie doodt de stier ?

— De stier wordt niet gedood.

— Hoezo ? Niemand doodt de stier ?

— Niemand, antwoordde de wijngaardenier uitgeput. Hij leek alsof hij al zijn krachten moest bijeenrapen om eindelijk te zeggen :

— En er is ook geen toro.

— Dat moet een surrealistische corrida zijn, grinnikte Debaere. Een corrida zonder toreador, zonder matador en zonder picador, zonder toro en zonder iets ! Het loont zeker de moeite dat schouwspel van dichtbij te zien !

Tien jongelui in wit hemd en witte broek waren in de « arena » getreden. Sommigen hadden een soort kam in de hand.

— De opjagers, zei de oude zonder dat men er hem om gevraagd had.

Op hetzelfde ogenblik kwam een dier, met de snuit tegen de grond, de arena binnen gerend. De toeschouwers juichten. Stofwolken dwarrelden op. Het dier maakte nog een reeks lenige bokkesprongen en stak dan het plein over, zonder de snuit op te heffen. En het stof wolkte op alsof een vijftonner met een snelheid van zestig per uur over de straatwegen van Sicilië raasde. Eindelijk ging het dier te midden van de arena staan, richtte de kop op en keek met fonkelende ogen om zich heen. Het stof viel.

— Een koe, zei Willockx droog.

De opjagers waren op de karretjes gesprongen en vloekten in de richting van hun tegenstander. Langzamerhand kregen ze meer durf. De koe zag hen aankomen, ze sloeg met de staart en stampte met een poot zenuwachtig in het zand. Aan weerszijden van haar ruggegraat wapperden linten en tussen haar horens hing er één dat haar gedurig in de ogen waaide, en de horen zelf...

— Wat zit er op de horens ?

— Houten bollen, zuchtte de oude.

— Waarom heeft men dat gedaan ?

— Ze mag niet steken, voor de drommel !

— En die linten ?

— Dat zijn cocardes. Het groot rood lint is drie duizend francs waard, de andere duizend. Wie het rode lint kan wegkapen, hoeft niet meer te werken vandaag !

— Iedereen mag het proberen ?

— Iedereen.

— Dat is niet moeilijk, lachte Debaere.

— Joris, wees geen idioot, zei Willockx.

— Ik ben geen idioot ! Ik heb het spel begrepen. Die lintjes aftrekken is toch niet moeilijk.

— Joris, doe niet idioot ! Eén dier in de arena is genoeg !

Debaere kockte. Een opjager had de koe bij de staart gegrepen. Nu kwamen er nog drie opjagers aangerend, maar die koe hield hen met de horens op afstand.

— Die brutale rekels, schold Joris, ik zal hen eens leren hoe het moet.

— Je begaat een dwaasheid !

— Laat me koud. Ik ga.

— De strijd is mijn rust, declameerde Willockx.

— Wat zeg je daar ? vroeg zijn vriend wantrouwig.

— Niets. Ik reciteerde Cervantes. Het had iets met het gevecht tegen de windmolens te maken. Ga naar je koe, Joris !

Met een sprong zat Debaere in de arena. Nu zou men eens zien wat hij kon ! Z'n benen weigerden echter te gehoorzamen. Hij had nochtans de vaste wil naar die koe te gaan...

— Ik ben toch geen lafaard, zei hij bij zichzelf, en deed een stap, nog een stap en nog een...

Het was stil : de stilte die ieder historisch moment voorafgaat. Dan liep het fluisterend door de rijen : Een vreemdeling...

★

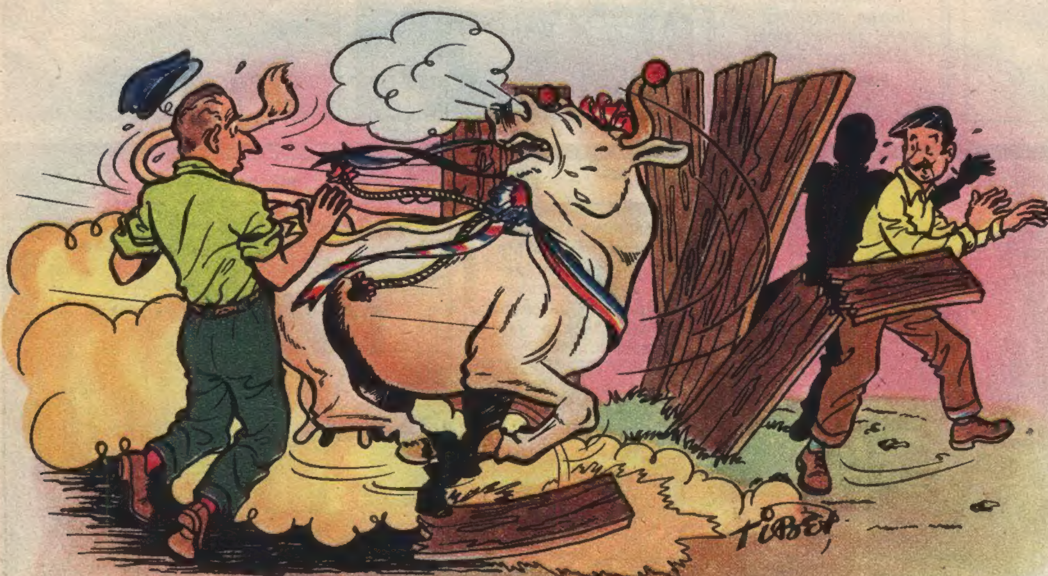
Debaere bekeek de koe en de koe bekeek Debaere. Het was net of de koe nadacht en wie zou het tegenovergestelde durven beweren ? Reeds meer dan een kwartier stootte ze teverheefs met de horens links en rechts. Ze had veel van haar illusies over de kwetsbaarheid der mensen verloren. Hoe zou je zelf zijn ? Nu haar nieuwe vijand naderde begon ze weer met de staart te kwispelen en met de poot te stampen. Toen Debaere tot op vijf meter genaderd was, startte ze opnieuw.

De toeschouwers juichten, want ze hadden de man achteruit zien springen en weglopen in tegenovergestelde richting. Op het ogenblik dat hij de grond zou raken, had hij zich aan de horens van de voorbijsnellende koe vastgeklemd en en daar hing hij nu terwijl de grond onder zijn voeten in duizelingwekkende snelheid wegschoof... Beide kampers verdwenen in een enorme stofwolk.

Men kon niet goed meer uitmaken of de koe de man of de man de koe voortsleurde. Deskundigen verzekerden echter dat de koe de leiding van de operaties vast in handen had. Men wedde op de man en op de koe.

Een trombone, een klephoorn, een saxophoon en een machtig slagwerk, die tot dan toe onzichtbaar gebleven was zetten de Grenadiersmars in.

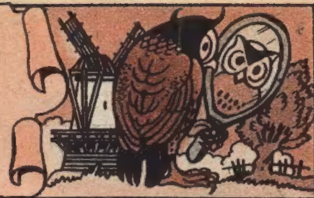
Hierdoor ontstond er in de arena een zekere verwarring. Bij de laatste tonen, vertraagde de koe haar vaart. De man en de koe hadden het even warm en hijgden even hard.

(Zie vervolg in dit nummer.)

Tijl Uilenspiegel

De baljuw van Damme gaat met Spaanse soldaten naar 't kanaal om Hans gevangen te nemen. Tijl heeft hen afgeluisterd...

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

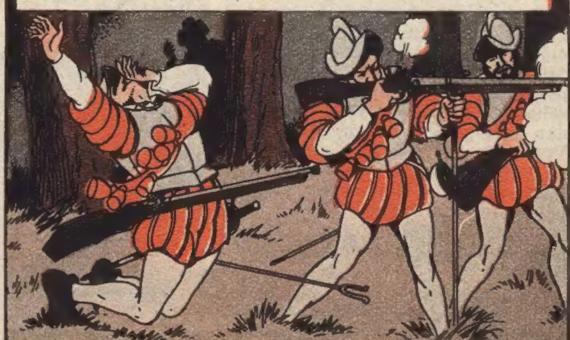

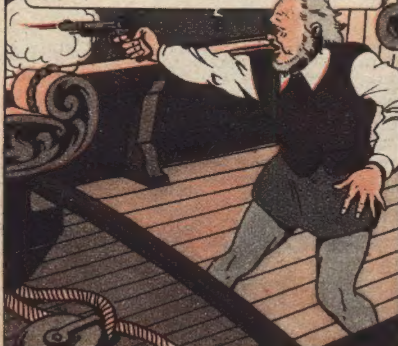

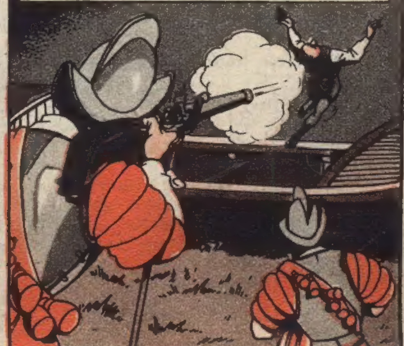

Het PLATINA-BEELDJE

Colerette, de beroemde detective, gaat vergezeld van Jaak en Marina naar ras Lipaşi-Mahonen. De Platina-Kat verdwijnt geheimzinnig en de ras is het slachtoffer van een aanslag...

HET IS MAAR EEN DOMINO

MET een gevoel van verlichting zag Colerette de morgen naderen. Meer dan drie uren had hij de wacht gehouden in het geheim cabinet en dat in gezelschap van twee heren waarvan er één — maar welke ? — heel zeker een schelm en een dief was, en met het gezicht naar de lege juwelenkast. Ja, leeg, want de Platina-Kat was gestolen.

Marina had het zich geen tweemaal laten zeggen terug te gaan slapen en ook Jaak had zich opnieuw op zijn divan gelegd. Het appartement was gesloten en van buiten bewaakt. Het was dus overbodig de deuren tussen de aanpalende kamers te sluiten.

Eindelijk brak de dag door de wolken. De Ras ontwaakte en riep zijn secretaris om hem bij zijn toilet behulpzaam te zijn.

— Over een half uur vertrekken de eerste sneltreinen, zei de Ras, ik moet dus opschieten.

Intussen doorzocht de detective de kamers van de hoogwaardigheidsbekleders. Hij was begonnen met de kamer van Tiffon Palamos die zich erg ongerust maakte.

— Haha, dacht Brein nummer één, mijn flair heeft me niet bedrogen !

In de kamer van Momosse vond hij nochtans niets bijzonders tot hij een muurkast opende, verborgen achter een damasten gordijn. De kamerheer die de werkzaamheden met bezorgd gezicht gevolgd had, kwam toegelopen en smeekte :

— Open het niet, daarin steekt de schande van m'n leven !

— Spijt me, maar m'n opdracht gaat voor alles, antwoordde Colerette en opende de geheime muurkast met breed gebaar. Tot zijn grote verwondering was ze volgepropt met allerlei zonderlinge voorwerpen, ondermeer bordjes die opschriften droegen als : Verboden doorgang - Lampisterie - Verboden te roken - Max. : 40 km per uur, enz. Verder seinpalen en lantaarns van baanwachters...

— Wat betekent dat ? Wie heeft die rommel bij elkaar gebracht ?

— Ik heb het gedaan... helaas, antwoordde de kamerheer die totaal van streek was. Wanneer ik langs een verlaten weg een van die mooie borden zie hangen, of zo'n paal zie staan, kan ik niet nalaten er mee aan de haal te gaan.

— En waarom ?

— Om ze rustig te kunnen bewonderen. Iedereen heeft z'n manie !

De detective haalde de schouders op.

— Dat zijn m'n zaken niet, zei hij. Kom, we gaan naar de volgende kamer. Hier is de Platina-Kat niet.

In de aangrenzende kamer stond er iemand over een uitgetrokken schuif gebogen.

— Ik ben het oom, riep Jaak lachend toen hij zag dat de detective zijn automatisch pistool reeds klaar had. Ik zoek een eindje touw.

— Verduivelde kinderen ! Jullie lopen me altijd voor de voeten ! Heb je je stuk touw dan ten minste gevonden ?

— Neen, maar een stukje papier. Indien het je toevallig zou interesseren...

Op dit ogenblik hoorde men een luid gestommel in het klein salon. Colerette en Jaak kwamen toegelopen. Het was Marina die de secretaris van de Ras een staaltje van haar kunde had getoond. Hij was hals over kop de deur uit gevlogen.

— Hij kwam de kamer binnen en ik kan niet verdragen

— Wat betekent dat ? Wie heeft die rommel bij elkaar gebracht ?

dat er iemand ronddrentelt terwijl ik slaap.

Sofie was ook wakker geworden en keek met verbaasde ogen om zich heen. De kanarie begon zijn morgenwandeling en de secretaris... die was de kamer van de Ras binnen gegaan zonder nadere uitleg te vragen.

— Heb je gelezen wat er op dat papiertje stond, oom ? vroeg Ypsilon.

— Dat papiertje ? Waar is het ? Ik heb het in de kamer laten liggen, maar 'k zal dadelijk even kijken. Jaak schoot als een pijl uit een boog naar de kamer van de secretaris. Weldra hoorde men hem opgewonden roepen :

— Kolonel, wil je dat eens teruggeven... ik zal je... Maar het was reeds te laat.

Toen Colerette binnenkwam zag hij dat Jaak tevergeefs trachtte de bek van de kanarie te openen. De vogel slikte en slikte gewonnen verloren...

— Wat is er nu weer aan de hand ? vroeg de detective.

— Pech ! zuchtte Jaak. Je zult het briefje niet meer kunnen lezen, oom. Kolonel heeft het voor zijn rekening genomen. Het is jammer, want het had de sleutel van het raadsel kunnen zijn. Ik heb slechts de handtekening gezien...

— Zo en die was ?

— « Mijnheer Twaalf. »

De kanarie stapte heel waardig naar de vensterhoek en bleef er staan. Hij wist dat hij weer een kwajongensstreek had uitgehaald en ging uit eigen beweging braaf in 't hoekje staan...

— Die vogel heeft ten minste manieren ! Zie hem daar staan, lachte Colerette.

Jean was er niet om plichtsgetrouw in een lachbui uit te barsten, dus was er niemand om de flauwe mop van Colerette « buitengewoon » te vinden en bleef alles stil.

In de schuif waar Jaak het briefje gevonden had, ontdekte men een domino (tweemaal zes) en een bol stopverf, dezelfde stopverf die gediend had om het slot van de juwelenkast te boetseren. Het leed geen twijfel: dat was een zeer verdachte aanwijzing ten laste van de secretaris.

— Ik vraag me af waarom Jocast het klein salon wou binnendringen ? zei Jaak. In ieder geval niet om er de Platina-Kat te halen, die hij er vorige nacht — terwijl wij na de aanslag op de Ras in alle richtingen stoven — zou verstopt hebben. Je hebt het klein salon immers reeds doorsnuisterd, nietwaar, oom ?

— Neen, jongen, ik heb het klein salon nog niet doorzocht, maar ik zal er zo dadelijk mee beginnen. Ik heb reeds de conclusies getrokken uit de toevallige opmerkingen die je gemaakt hebt.

Men hoefde niet lang te zoeken of de Platina-Kat kwam te voorschijn. In een rode zakdoek gedraaid zat ze in de korf van de oude Sofie. Het was duidelijk, dat de dief de schat daar slechts voorlopig geborgen had, in afwachting van een gunstig ogenblik waarop hij hem naar veiliger oorden zou kunnen brengen.

Marina had de dief hier een voetje dwars gezet.

— Ziezo, zei Colerette zelfvoldaan, een beetje scherpzinnigheid volstond. Ik zal de kat zelf naar de Ras brengen...

In zijn nachthemd, met een zakdoek voor de mond gebonden, was de Ras aan een poot van z'n bed geklonken ! Jocast had hem nogmaals overweldigd en ditmaal met open vizier. Doch, waar was die Jocast ?

Alles werd onderste boven gehaald, alle hoeken werden doorzocht, maar nergens een Jocast te vinden ! De directeur van het hotel wist alleen te vertellen, dat de deuren niet geopend waren behalve voor de Ras natuurlijk...

— Voor de Ras ? Je heb de deur geopend voor de Ras ?

— Ja, wat kon ik anders doen ? Zo waren we toch overeengekomen, mijnheer Colerette. Ik zou de deur openen voor de Ras die, zoals iedere morgen, naar de tweede verdieping ging.

— Potverkoffiebonen ! Maar de Ras is nog hier ! Je hebt de deur voor een ander geopend, schreeuwde de detective verbolgen.

— Ik heb een grote man gezien, met donkere huid, een baard en gehuld in de wijde mantel van de Ras, zei een loopjongen.

— Het was de secretaris, kreunde de detective. Een baard aankleven was niet moeilijk. De dief, de dief is ontsnapt !

— Maar, we hebben de schat nog, voegde hij er aan toe.

— Mijne Heren, zei de Ras, dat volstaat. 's Nachts word ik gewurgd en 's morgens gekneveld. Ik walg van zo'n klimaat ! Pak de koffers, morgen keren we terug naar mijn vaderland !

Volgende week :
DE GEMASKERDE SCHADUW

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Hassan en Kaddoer werden door een tovenaar in de tijd van Napoleon geplaatst. Achtervolgd door de Pruisen vluchten onze vrienden in een kasteel en...

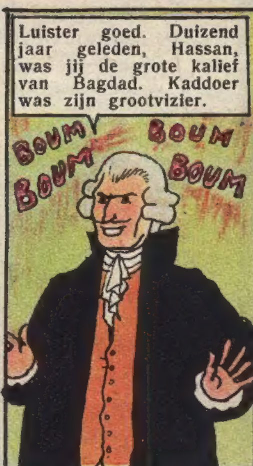

Toekomende week : DE SMARAGDEN VAN DE CONQUISTADOR...

EINDE

De KUIFJE's BON

X., Oude Hoekstr., waar ? — Vanden Bogaard, Antwerpen, een portefeuille. — X., Wildstr., 50 punten. — Tienen, 100 punten. — X., van Antwerpen, reeksen 1 en 2. — X., Brussel, 50 punten. — J. Verdonk, Gent, reeks 2.

Vergeet niet dat de KUIFJE's BONS op volgende producten staan :

De koekjes VICTORIA
De toffees VICTORIA
De confituren MATERNE
De fruitsiroop van MATERNE
Het fruit en de groenten FRIMA
De roomijs FRIMA
De beschuiten HEUDEBERT
De margarine INA
De KUIFJE's ZEEP PALMAFINA
De chocosweet PALMAFINA
De deegwaren TOSELLI
En ons weekblad « KUIFJE »
en weldra ook op de huishoudzeep PALMEX van PALMAFINA.

De postzegelverzamelaar : Dat zegeltje is zeker meer waard, dan vele andere uit mijn verzameling.

LIJST VAN DE PREMIEN

1. Vijf reeksen van 40 plaatjes « Reinaert de Vos, per reeks 50
2. Afdrukplaatjes KUIFJE met de reproducties in kleuren van de voornaamste figuren van Hergé, boekje A, 15 figuren 50
3. Afdrukplaatjes KUIFJE, idem, boekje B, 22 figuren 60
4. Kleurprentkaarten KUIFJE (reeks I of II), per reeks van 5 kaarten 70
5. Omslag schrijfpapier van KUIFJE, verschillende onderwerpen 80
6. Zes reeksen van 10 foto's « PRINS BOUDEWIJN 80
7. Mooie KUIFJE's wimpel voor fiets of autoped, in 3 kleuren 100
8. Portefeuille KUIFJE (in cuiroléine) met als versiering KUIFJE en BOBBIE 200
9. KUIFJE's puzzle in hout 350
10. KUIFJE's puzzle (groot model) in hout, getekend door Hergé 500
11. Blokjesspel KUIFJE 500

WELDRA

Prachtige KUIFJE's chromo's in de verzameling « ZIEN EN WETEN ! »

DE MAN EN DE KOE

(Vervolg van bladzijde 4.)

ZE bekeken elkaar opnieuw. Een oog van de koe zag rood en er glansden moordlustige vlammetjes in. Nooit zou Joris Debaere die blik vergeten. Hij hees zich overeind zonder de horens los te laten.

De hitte joeg hem plotseling angst aan en de hoop, die hij koesterde, vervloog. Als verlamd blikte hij naar de linker horen van de koe, die was nu zonder houten bal en dreigde. Zijn benen wogen loodzwaar en hij begreep waarom er buiten hem en de koe niemand meer in de arena was...

— Hé ! Hé, jullie daar achter die karren ! Kom me een handje helpen !

— En die horen dan, vriend ? Wat moet dat met die horen ?

— Zet de bol er weer op, en dan is het nog maar kinderspel, schreeuwde Joris.

De opjagers bleven op de karretjes staan.

— Bangerds ! Lafbekken !

— Je bent zelf een papbroek !

— Kom dat eens hier zeggen, lafaard !

— Kom het hier zeggen, als je durft !

Aangevuurd door het geschreeuw, vertrok de koe opnieuw. Het stof wolkte zo hoog op, dat de zon er door verduisterde. Toen het weer kalm werd, stelde Willockx vast dat zijn vriend de horens niet had losgelaten. De twee moedige kampers waren uitgeput en de pauze duurde langer. Om de pauze wat op te vrolijken, speelde het orkest een stuk, uit « Carmen » van Bizet...

Joris kon, ondanks alles, nog helder denken. Voor zijn ogen, zag hij de horens helemaal bloot, want ook de tweede bol was verdwenen. De linten wapperden heen en weer...

— Lang geleden zag ik eens een film dacht Joris, met cowboys en stieren. Met een druk op de horens dwongen de cowboys de stieren op de grond te gaan liggen... Eens proberen...

Hij sprong op zij en drukte op de horens... hij drukte en drukte, maar er gebeurde niets...

— Onzin, allemaal onzin, die cow boys-films ! Ik zou eens een cow-boy van Texas een koe van de Camargue op de grond willen zien leggen ! In Texas hebben ze zeker gedresseerde koeien, die op de grond gaan liggen wanneer men aan hun horens trekt. Allemaal trukjes ! Nooit van m'n leven ga ik nog naar de bioscoop. Het is allemaal bedrog.

De opjagers waagden het nu opnieuw. Langzaam slopen ze achter de rug van de koe nader en nader.

— Die beste kerels toch, ze komen me verlossen ! Il zal hun een glas wijn geven, dacht Debaere.

— Vooruit, jongens, ze ziet jullie niet !

— Denk je ?

—Natuurlijk. Ik hou ze bovendien stevig vast !

Een opjager liep naast de koe, raakte haar aan en sprong dan weer op z'n kar.

— Ik heb het lint van drie duizend francs, brulde hij.

Joris Debaere begreep het. Hij stampvoette van woede en schreeuwde :

— Breng dat lint hier ! Het is van mij !

— Kan je denken, ik ben niet gek, hoor !

En hij ging naar een kleine bar in de buurt. De andere opjagers liepen nu ook naar de koe en trokken de linten af. Joris dacht een ogenblik de koe los te laten en die opjagers na te zitten, maar toen hij een hand los liet, gaf de koe hem een stoot. De horen scheurde Joris'hemd tot aan de schouder. Hij klemde zich dus opnieuw vast. De koe vertrok weer in onbepaalde richting en Joris moest mee.

— Wat moet ik doen ? zuchtte hij.

Toen hij opkeek, zag hij recht in het flegmatieke gezicht van Willockx, die de benen gekruist had, de elleboog op z'n knie steunde en met de kin in de hand peinzend voor zich uit keek en een pijp rookte.

— Hoe gaat het Joris ?

— Heel goed !

— Weet-je, ik heb ernstig nagedacht terwijl jij je amuseerde : we moeten de bougies nazien. Ja, ik denk dat het de bougies zijn.

— Loop naar de maan met je wagen ! Als die koe me maar losliet !

— Een verduiveld mooie koe die je daar vasthoudt, Joris !

— Je houdt me voor de gek !

— Geen sprake van ! Ik stel alleen maar vast dat ik onze vrienden een prachtig verhaal zal kunnen vertellen.

— Dat doe je toch niet, Armand ? Neen, dat doe je toch niet !

— Natuurlijk vertel ik het. Nooit zal ik nog de gelegenheid krijgen zulk een sterk verhaal te vertellen. Dat snap je toch ?

Het plein was nu bijna geheel verlaten. Alleen de oude wijngaardenier zat nog naast Willockx.

— Heeft u al eens dergelijk avontuur meegemaakt ? vroeg Willockx aan zijn buurman.

— Ja. Maar het is toch zeldzaam. De laatste keer dat was... laat eens kijken... dat was in 1921. De voorlaatste keer in 1906, in Augustus 1906. Ik was toen elf jaar en herinner het me nog heel goed.

— En wat is er toen gebeurd ?

— Niets.

— Hoezo, niets ?

— Niets. Men laat het de man en de koe uitvechten.

— Hoe lang duurt dat ?

— In 1906 heeft de koe het elf uur uitgehouden en de man ook. Het was mooi !

— Dan kunnen we wel een glas gaan drinken, zei Willockx en hij stond op. De wijngaardenier volgde hem. Joris zag hen de bar binnengaan. Hij keek even naar de zon die reeds laag aan de einder hing, maar het zou zeker nog drie of vier uren duren voor het nacht werd. Zouden de koeien 's nachts slapen ? Joris hoopte het...

Het eigenaardig geval van Mijnheer van Meylbeke

De Darwin verging tijdens een geweldige storm en Willem, Renaat, Christiane en een matroos stranden op een onbekend eiland. Ze sluiten vriendschap met de inboorlingen...

Tekst en tekeningen van F. Craenhals.

(Wordt voortgezet.)

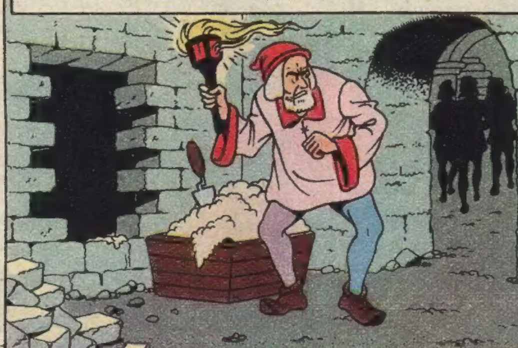
DE TARTAARSE HELM

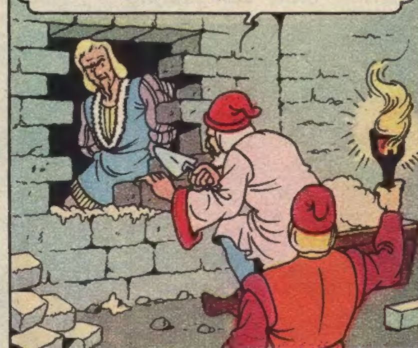
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Lambik, Suske en Wiske zijn te Venetië aangekomen. De Capitano gaat naar de Doge en wordt in een hinderlaag gelokt...

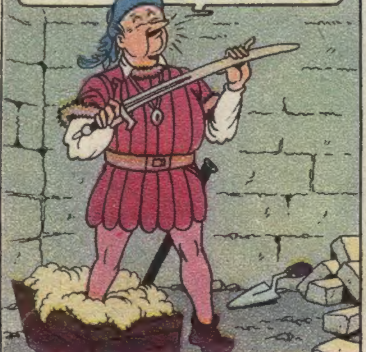

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

HET VERVLOEKTE EILAND

Alex en Vitella besluiten naar het eiland van de Pheneciërs te varen. Vitella en zijn gezellen worden door een vijandelijk vaartuig opgepikt...

Teksten en tekeningen van J. Martin.

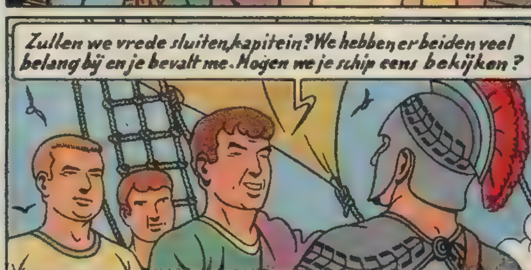

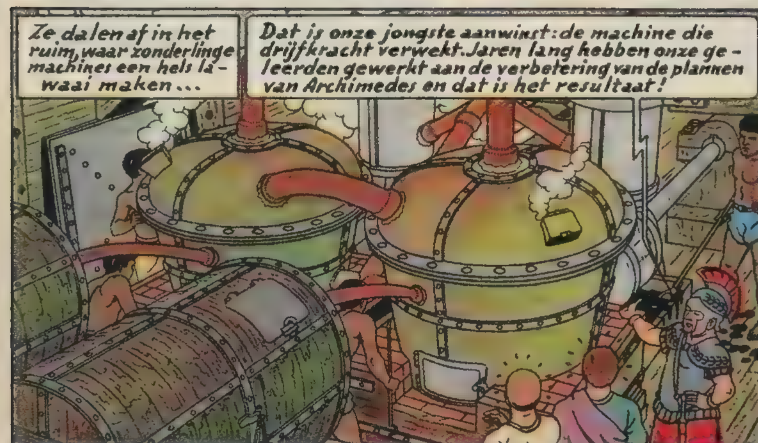

(Wordt voortgezet.)

DE BESTE VACANTIE FOTO'S

1

2

4

VAN WIE ZIJN DEZE FOTO'S?

De regels van de bladschikking hebben ons verhinderd de foto's volgens de winnaarsrangschikking te publiceren. De cijfertjes die naast de foto's vermeld staan, geven dus de plaats in de rangschikking niet aan. Ziehier de namen van de lezers die de bekroonde kiekjes maakten :

1. *E. Ceulemans, Boechout.*
2. *Cecile Kervijn de Volkaersbeke, Brugge.*
3. *Luc Couturier, Mortsel.*
4. *Daniel Heroes, Wezembeek.*
5. *Jan Gelissen, Brussel.*
6. *Willy Vandermeeren, Leuven.*
7. *Rita Heytens, Ukkel.*
8. *Solange Notebaert, Elverdinge.*
9. *Paul de Groot, Gent.*
10. *Bert Oosterhuis, Groningen.*
11. *Anne-Marie Kervijn de Volkaersbeke, Brugge.*
12. *Evert de Jonghe, Den Haag.*
13. *Pim Bentinck, Soest (Holland).*
14. *Joris Foret, Brussel II.*

5

ONZE FOTOPRIJSVRAAG WAS EEN SUKSES!

Deze prijsvraag is de eerste die een grote deelneming van Hollandse lezers kent. We zijn er van overtuigd dat hun deelneming aan de Kuifje's initiatieven in stijgende lijn zal gaan. De jury, die samengesteld was uit de redacteuren en de tekenaars van het blad, had het niet makkelijk om uit die honderden en honderden foto's er een veertigtal uit te pikken en te rangschikken.

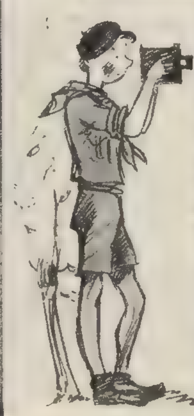
We zijn er zeker van dat alle lezers, die geen prijs behaald hebben, de moed niet zullen laten zinken, maar aan onze volgende vragen in de reeks « Jullie krijgen het woord » zullen deelnemen.

Alle winnaars wezen hartelijk gefeliciteerd, en veel sukses voor al de anderen!

ZIE ONZE NIEUWE VRAAG OP BLZ. 2!

3

6

7

8

9

DE WINNAARS VAN ONZE PRIJSVRAAG

1e Prijs : Een Flash-Camera van 750 frs. of fl. 37.
EDGARD CEULEMANS.

2e Prijs : Een voetbal van 300 frs. of fl. 23.
Luc Couturier.

3e en 4e Prijs : Een kwartaalabonnement.
Cecile Kervijn de Volkaersbeke.
Willy Vandermeeren.

5e en 6e Prijs : Een Zwaardvisalbum.
Solange Notebaert, Rita Heytens.

7e tot 11e Prijs : Een Kuifje's portefeuille.
Anne-Marie Kervijn de Volkaersbeke, Pim Bentinck, Jan Gelissen, Daniel Heroes, Evert de Jonghe.

12e tot 21e Prijs : Een spel.
Bert Oosterhuis, Groningen (Holl.), Joris Foret, Brussel II, Paul de Grote, Gent, Bert Groenendijk, Schiedam (Holl.), Filip Bouwe, Gent, Emiel de Wilde, Antwerpen, Christien Illing, Hilversum (Holl.), Hans Plas, Raamsingel (Holl.), G. Tuurlinckx, Averbode, Dick Meijen, Amsterdam-W. (Holl.).

22e tot 31e Prijs : Een omslag Kuifje's briefpapier.
R. Suermandt, Hattem (Gelderland-Holl.), Joris Rummes, Gent, Mik Haven, Heverlee, Rudolf Illing, Hilversum (Holl.), Annie de Visser, Rotterdam-Z. (Holl.), Guido Brandt, Lebbeke, Ronald de Roo, Diest, Roger Huygens, B.P.S. 6/B.B.L., Eddy de Keyser, Antwerpen, P.C. Ritsema van Eck, Schiedam (Holl.).

32e tot 41e Prijs : Een spel kaarten.
Willy Michiels, Sint-Lambrechts-Woluwe, John Bogaerts, Borgerhout/Ant., Hugo de Smedt, Evere, Freddy Henry, Sint-Lambrechts-Woluwe, J.P. Defauw, Sint-Niklaas-Waas, Jozef Nijs, Mechelen, Fernande Servranckx, Schaarbeek, Herman Kleynjans, Berchem/Ant., Jozef Cornille, Brugge, Willy de Smet, Waarschoot.

10

12

11

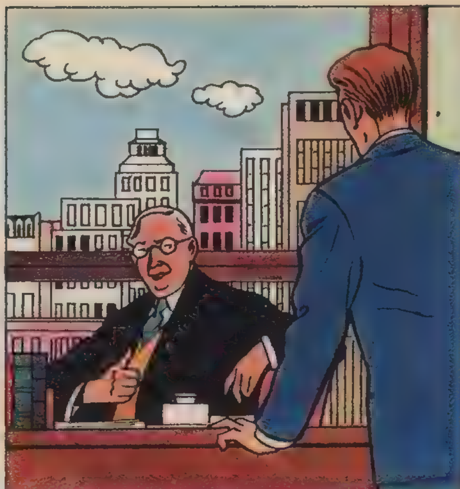
14

13

DE KON TIKI EXPEDITIE

DE inwoners van de eilanden van de Polynesische archipel vertellen hun kinderen dat Kon Tiki, de blanke god, hen naar de eilanden gevoerd heeft waar ze thans nog zijn, en dat hun land van herkomst ver, ver over zee ligt. In de Inca-legenden leest men, dat er eens, lang geleden, een Zonnekoning was, Kon Tiki genaamd, die regeerde over het land van Peru. Zijn volk werd door de Roodhuiden aangevallen en velen sneuvelden. De overlevenden vluchtten en staken de Stille Oceaan over in de richting van de Polynesische Archipel. Thor Heyerdahl, een jong Noors geleerde, vond deze overeenkomst erg zonderling en, nadat hij de kwestie grondig bestudeerd had, kwam hij tot de overtuiging, dat de

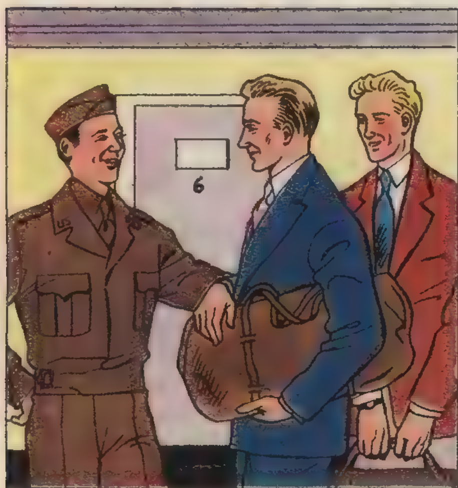
Inca's eens naar de mooie eilanden van Polynesië gevlucht waren.

Thor Heyerdahl trachtte verschillende ethnologen te interesseren voor zijn theorie, maar zij haalden de schouders op. In een museum van New-York ontmoette hij een oude geleerde die aandachtig naar zijn uiteenzetting luisterde en dan antwoordde : « Beste jongen, om die tijd is er geen enkel volk van Zuid-Amerika naar die eilanden gevaren, want ze hadden geen schepen ! » — « Neen, maar ze hadden

vlotten ! wedervoer Thor. » — « Probeer jij dan maar eens deze reis te doen op een vlot, zei de oude glimlachend, en dan zullen we nog eens praten ! »

Thor Heyerdahl's geld slonk zienderogen en daarom ging hij onderdak zoeken in een tehuis voor Noorse zeelui, maar dat belette hem niet stoute plannen te koesteren. Ja, hij zou die oude geleerde bewijzen dat de Inca's er wel over gekomen waren ! Hij sloot vriendschap met Herman Watzinger, een jong ingenieur, en

ook deze zou al zijn krachten inspannen om het doel van Thor te verwezenlijken.

Ze zetten nu alles in het werk om mensen voor hun idee te winnen. De Amerikaanse luchtmacht schonk hen ultra-modern reddingsmateriaal en het Ministerie van Oorlog gaf levensmiddelen en uitrustingen. Particulieren deden een duit in het zakje en Thor vond nog vier trouwe vrienden : Knut Augland, Torstein

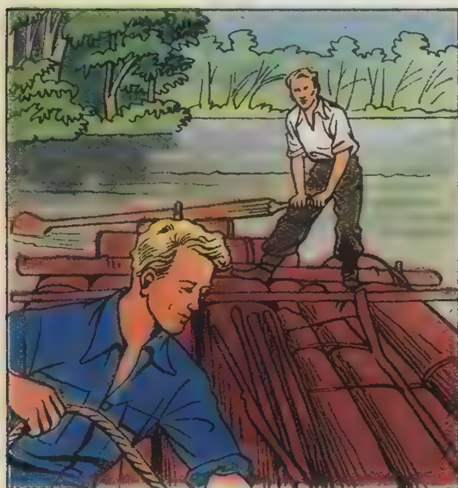

Raaby, Erik Hesselberg en Bengt Danielsonn.

De Incas gebruikten balsahout om hun vlotten te maken en ze haalden dit in Ecuador. De moderne Vikings wilden ditzelfde hout gebruiken en vlogen daarom naar Guayaquil. Het regenseizoen was echter begonnen en alle wegen onbruikbaar. Om balsahout te krijgen, moesten ze naar het binnenland en vandaar uit naar de jungle.

De piloot van een klein transportvliegtuig wou Thor en Herman meenemen tot Quito Daar vonden ze een sympathieke militaire attaché, die hun een jeep en een chauffeur leende om naar Quivedo te rijden en hier werden ze door Don Frederico, de eigenaar van een grote plantage van balsahout, feestelijk ontvangen. Weldra vlotten er twaalf reusachtige balsastammen in de rivier.

Ze waren met enkele lianen aan elkaar verbonden en twee Indianen brachten de stammen naar Guayaquil. Herman gelastte zich met het transport van de bomen naar Peru, terwijl Thor naar Lima vertrok om een werf te vinden om zijn vlot te bouwen. Makkelijk was zoiets niet en daarom ging Thor het de president van de republiek zelf vragen. De werf van de marine wordt tot zijn beschik-

king gesteld. Het vlot wordt gebouwd uit negen balsastammen die aan elkaar geklonken zijn zonder nagels of klinknagels. De brug is uit bamboe overdekt met gevlochten matten, en de kleine hut uit bamboe en een dak van bananenbladeren. De mast is een manggaboom met een groot zeil en een uitkijk. Het geheel is de trouwe weergave van de primitieve Zuid-Amerikaanse vaartuigen.

Als het vlot klaar is, komen de president en vele officiëlen een kijkje nemen. De experten en specialisten zijn pessimist en voorspellen allerlei onheil. De 27e April 1947 wordt het vlot te water gelaten en de volgende morgen sleept de *Guardian Rose* het vlot en zijn zeskoppige bemanning in zee. Op de kaai staat een dichte menigte die de jongens goed heil wenst ! *(Wordt voortgezet.)*

SPOORWEG--PIRATEN

De piraten worden ontdekt en zij vluchten met een trein waarop ze Blake en Tinker vastgebonden hadden. De politie zet de bandieten na met de sneltrein « Vogel van het Noorden »...

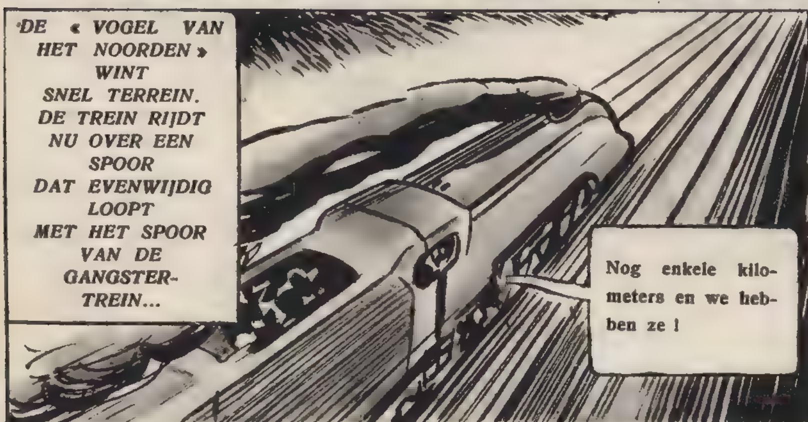

(Wordt voortgezet.)

Is er maar één Van Meegeren?

HET geval van Meegeren heeft veel stof doen opwaaien en specialisten zijn er nog lang niet over uitgepraat. Jullie weten dat Han van Meegeren, een Hollands schilder, zijn doeken niet aan de man kon brengen en om deze (en nog om andere redenen) Vermeer van Delft ging nabootsen. Hij deed het naar compositie en koloriet zo fijn, dat deze schilderijen als echte Vermeer's voor hoge bedragen verkocht werden. Goering kocht tijdens de oorlog ook zulk een Vermeer voor zijn collectie van Karinhalle.

Na Han van Meegeren's dood werden zijn goederen publiek verkocht. Op dit ogenblik wist men dat een Vermeer, die zich in het huis van de schilder bevond, vals was, maar toch betaalde men er 30.000 frs. voor, terwijl de doeken, getekend H. van Meegeren, niet meer dan 12.000 frs. per stuk opbrachten. Wat is nu echt en wat is vals? Heel moeilijk uit te maken. Het was slechts na het onderzoek met de meest geperfectionneerde middelen, dat men tot de ontdekking kwam dat er valse Vermeer's waren.

KLEUREN HEBBEN EEN LEEFTIJD

HET geval van Meegeren is niet het énige in de kunstgeschiedenis. Ongeveer twintig jaar geleden ontstond er heel wat beroering omtrent de « Lachende Ruiter » van Frans Hals. De grootste specialisten van Nederland zwoeren bij de echtheid van dit doek. Ten slotte moesten ze toegeven dat het een vervalsing was, zoals de scheikundige analyse van de kleuren het uitwees.

Tussen de kleuren, gebruikt op dit doek, vond men artificieel ultramarijn, cobaltblauw en zinkwit.

Frans Hals, die gestorven is in 1666, kon deze kleuren niet gebruikt hebben! Artificieel ultramarijn werd pas in 1828 voor het eerst samengesteld uit een mengsel van mineralen.

Het cobaltblauw werd ontdekt door een beroemd scheikundige van de negentiende eeuw en pas in de achttiende eeuw begon men zinkwit te gebruiken. Voordien gebruikte men loodwit, dat het nadeel heeft zwart te worden onder invloed van zwaveldamp.

DE X-STRALEN BRENGEN HET UIT!

HOE kan men nu een schilderij scheikundig analyseren zonder ze te beschadigen? De specialisten hebben maar een héél klein stukje nodig en de laatste tijd is het zelfs niet meer nodig een hoekje af te krabben. Men maakt een radiographie van het doek en deze brengt alles aan het licht.

Bij het onderzoek van een schilderij worden drie punten in acht genomen : het linnen, het hout, of welk materiaal ook waarop het werk gepenseeld is, de grondverf en de kleuren van het geschilderde onderwerp.

Het materiaal waarop geschilderd wordt is heel doorschijnend wanneer het linnen, en iets minder wanneer het hout is. Over het linnen of het hout streken de oude meesters een verf die X-stralen goed kunnen uitlichten. Thans gebruiken de schilders een verf die met lood gemengd is, heel dik op het doek ligt en minder doorschijnend is. Alle kleuren zijn niet doorschijnend. Wit, samengesteld uit zouten, zink of lood, laat de X-stralen haast niet door, terwijl zwart, samengesteld uit lichte elementen zoals koolstof, gemakkelijk uit te lichten zijn. Tussen deze uitersten ligt een heel kleurengamma, dat min of meer doorschijnend is.

WELKE KLEUREN GEBRUIKEN DE SCHILDERS?

VROEGER werden er kleuren gebruikt van minerale oorsprong zoals : okergele aarde en kopergroen; van plantaardige oorsprong zoals pastel, indigo en meekrap; van dierlijke oorpsrong waren het purper, getrokken uit een bepaalde zeeschelp en vermiljoen uit de eieren van een klein insect.

In de XVIII[e] eeuw, toen de scheikunde voor goed doorbrak, werden er verfstoffen in de handel gebracht met metaal als basis. Zij vervingen de plantaardige kleurstoffen voor een goed deel. In 1856 bracht de ontdekking van de aniline een grote ommekeer teweeg en de meeste zware verfstoffen van minerale oorsprong werden vervangen door de lichte kleuren met aniline als basis.

OP ZOEK NAAR ONBEKENDE MEESTERWERKEN

DE Röntgenstralen vinden soms een meesterwerk onder een laag vuil of onder een ander schilderij. Zo werd onder het niet zeer geslaagd portret van Edward de VIIe, als kind, het portret ontdekt van een kleine Hollandse geschilderd in de XVIIe eeuw. Onder het zelfportret van Leonardo da Vinci, de trots van de Galerie Uffuzi, kwam het beeld van een heilige te voorschijn. Het doek werd waarschijnlijk in het begin van de XVIIIe eeuw verandert, dus vervalst.

Onder de valse Vermeer gekonterfeit door Han van Meegeren, getiteld « La Cène », ontdekte men een jachttableau van de Hollandse schilder Hondius (1563-1612).

Niets ontsnapt aan het oog van de Röntgenstralen, ook de handtekeningen niet. Zo heeft men ondermeer ontdekt, dat de doeken van een zekere Hans Schauffelein (H.S.) verkocht werden voor werken van de beroemde Hans Holbein (H.H.). De S was handig in H vervormd.

★

De dag waarop de X-stralen werden gebruikt voor de analyse van schilderijen, was voor de vervalsers beslist geen gelukkige!

MONSIEUR VINCENT

Monsieur Vincent stuurt broeder Mathieu met een buidel geld naar de door de oorlog geteisterde streken. Broeder Mathieu ontmoet een baanstroper en verzint een list om van dit lastig heerschap verlost te geraken...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

(Wordt voortgezet.)

DE EEUWIGE TIJL

TIJL UILENSPIEGEL is een van die legendarische figuren waarvan men op de duur niet meer weet of ze al dan niet bestaan hebben. Enkele tientallen jaren geleden zijn verschillende steden elkaar de eer van Tijl Uilenspiegel's wieg gaan betwisten. Dat heeft de wagen aan het rollen gebracht. Daarna heeft men eenvoudig de vraag gesteld : Heeft Tijl Uilenspiegel wel bestaan ? De geleerden hebben het onder elkaar nog niet uitgemaakt. Maar één zaak is zeker : al heeft Tijl misschien nooit geleefd, toch is de geest van Tijl Uilenspiegel, zoals de legenden en de kunstenaars die gecreëerd hebben, levendiger dan ooit, niet alleen bij ons, maar over heel het vasteland.

WAAR STOND TIJL'S WIEG ?

AL wie het bekende Uilenspiegelboek van Charles de Coster gelezen heeft, zal dadelijk antwoorden : Maar te Damme, natuurlijk! En er zullen wel jongens zijn, die de bekende aanhef van de Uilenspiegellegende kunnen citeren : « In de Meimaand, als de hagedoorn in bloei stond, werd te Damme in Vlaanderen, Tijl, de zoon van Claes, geboren… »

Maar kom je ooit in Duitsland, dan zal men je daar vertellen, dat Tijl's wieg in een der Duitse steden, Mölln bij Lübeck, Schoepenstedt of Kneitlingen gestaan heeft. En de Duitsers zullen als argument aanhalen, dat de oudste bekende uitgave van de Uilenspiegellegende een in het Platduits geschreven volksboek is van de Benediktijn Thomas Murner, die in 1475 geboren werd en in 1533 overleed. Murner's boek kwam in 1515 te Straatsburg van de pers bij Johannes Grieninger. In dat boek wordt als geboorteplaats Kneitlingen in Brunswijk vermeld.

Dan zijn er nog Schoepenstedt en Mölln, die ook op Tijl's wieg aanspraak maken. In Schoepenstedt kan men een mooi Uilenspiegelmuseum bezoeken en te Mölln heeft men een Uilenspiegelorde opgericht, waarover we verder nog een paar bijzonderheden zullen verstrekken.

Uit de studies van de geleerden blijkt dat, zo er werkelijk een historische Uilenspiegel geleefd heeft (iets wat verre van bewezen is) dat deze vrolijke kerel dan waarschijnlijk in Saksen het levenslicht moet gezien hebben in de XIIIe eeuw, dat wil zeggen drie eeuwen vóór het éérste Uilenspiegelboek !

De Franse literatuurhistorici hebben reeds aangetoond, dat Murner in zijn boek verschillende passages uit Franse Middeleeuwse legenden ingewerkt heeft. De Duitse kenners beweren, dat de historische Tijl door de Duitse landen trok en op de jaarmarkten en volksvergaderingen kluchten vertoonde en nogal grove grappen uithaalde ten koste van de groten van zijn tijd.

Er is zelfs een Pools geleerde geweest die Uilenspiegel's wieg voor zijn land opeiste. Volgens hem zou Tijl geboren zijn op het landgoed van een Pools edelman met name Molinski. Die naam was slechts afgeleid van de Duitse naam Mölln, die Mühle ofte molen betekent. Wat nu de Tijl's grafsteen van Mölln betreft (een van de argumenten die de inwoners van die stad gebruikten om ook op Tijl's wieg aanspraak te maken) het blijkt dat deze steen slechts uit de XVIIe eeuw stamt. Te Lüneburg zou er zich ook nog een grafzerk bevinden.

De Uilenspiegelzerk van Damme blijkt al evenmin historische waarde te hebben. Hij bedekt het graf van een andere grote figuur uit onze letterkunde, de clerc Jacob van Maerlant, vader der Dietse dichter algader, zoals Jan Boendale de Brabantse kronijkschrijver hem genoemd heeft.

HOE WERD TIJL UILENSPIEGEL ONZE VOLKSHELD ?

ALHOEWEL de Duitsers nog steeds niet bewezen hebben, dat Tijl van Duitsen bloede is, en wij evenmin een afschrift van Tijl's geboorteakte kunnen voorleggen, is het toch een feit, dat Tijl onze nationale figuur geworden is. De eerste Nederlandse uitgave van de Uilenspiegellegende dateert van 1519, amper vier jaar na de oorspronkelijke uitgave van Straatsburg. Het Duitse boek moet vlug de aandacht van onze uitgevers getrokken hebben. In de Duitse tekst stond vermeld dat Tijl ook in de Nederlanden veel gezworven had. Te Antwerpen zou hij ondermeer een met muggen en vliegen gevulde appel te eten gegeven hebben aan een Hollander, en aan het hof van de landgraaf van Hessen kwam hij aanzetten met Vlaamse schilderijen. Te Frankfort zou hij zich (steeds volgens de oorspronkelijke Duitse uitgave) als een Brabants brillenmaker hebben uitgegeven.

De Antwerpse uitgever Michiel van Hoochstraten, drukte zijn uitgeversembleem « In de Rape » op het eerste Nederlandse Tijlboek. Zijn vertaling kende zoveel sukses, dat men weldra nieuwe avonturen van Tijl ging publiceren, en deze speelden zich vooral af in het Brabantse en Vlaamse landschap. Sinds 1519 werd de Uilenspiegellegende geregeld gedrukt, want zij is het volksboek bij uitstek geworden. Zo kwam de schrijver Charles de Coster, die in 1827 te München geboren werd en te Brussel stierf in 1879, in het bezit van een Tijluitgave van de Gentse drukker Van Paemel; de Coster vond het een rijk thema en hij besloot zelf een groot opgezette Uilenspiegellegende te schrijven en van Tijl een vrijheidsheld uit de Geuzenstrijd van de XVIe eeuw te maken. En zijn boek, is het beste Uilenspiegelboek geworden en gebleven !

De oorspronkelijke titel luidt: « La légende et les aventures héroïques, joyeuses et glorieuses d'Ulenspiegel et de Lamme Goedzak au pays de Flandres et ailleurs ». Het boek werd in alle wereldtalen vertaald. Kamiel Huysmans liet o.m. zijn Engelse vertaling tijdens de oorlog te New-York verschijnen. De grootste oplagen werden in het Duits taalgebied bereikt. In de Nederlanden wordt zowel het oorspronkelijk Frans boek van de Coster, als de vertalingen regelmatig herdrukt.

DE EEUWIGE TIJL

DE Tijllegende kende ook reeds verschillende litteraire bewerkingen, die van Raf Verhulst, Michiel de Ghelderode en Jan-H. Eeckhout. Op toneelgebied heeft Anton van de Velde met zijn Tijl I en II enorm sukses behaald ten tijde van het Vlaamse Volkstoneel. Gaston Martens laat Tijl Uilenspiegel ook herleven op de planken.

Te Elsene (Brussel) kregen Tijl en Nele een standbeeld. Te Antwerpen denkt men er aan een reusachtig Tijlmonument op de linkerscheldeoever op te richten. Thans levert Willy Vandersteen zijn versie van de Tijllegende.

Niet alleen in ons land blijft Tijl eeuwig jong, en wordt hij door de kunstenaars verheerlijkt. Richard Strauss schreef een bekend symfonisch gedicht Till Eulenspiegel; in Frankrijk wordt een Uilenspiegelfilm aangekondigd met Gerard Philipe in de hoofdrol. In heel Europa, ja in heel de wereld, is Tijl Uilenspiegel door Charles de Coster's boek en al de vertalingen en varianten die er van gemaakt werden, bekend geworden als de vrijheidsheld van de Nederlanden.

WAAROM GEEN UILENSPIEGEL TE DAMME ?

ZOALS we bij de aanvang van dit artikel reeds schreven, werd er te Mölln bij Lübeck een Uilenspiegelorde opgericht. Niet iedereen die in zichzelf Uilenspiegeleigenschappen ontdekt heeft kan van de orde lid worden. Ze wordt alleen toegekend aan journalisten met veel fantasie…

Het stadsbestuur van Mölln meldde ook dat het van plan was, een Uilenspiegelspel op te voeren. Waarom zou men dat te Damme ook niet kunnen ? Een jaarlijkse openlucht-opvoering van een toneelbewerking van de Coster's boek op het typisch stadsplein zou een feestdag worden, die heel wat volk zou op de been brengen.

Johan de BRABANDER.

Uit de vier windstreken

HOEVEEL GOUD BERGEN DE OCEANEN ?

MOEILIJK te schatten vermits niet alle vergane schepen werden opgetekend. De geschiedschrijvers van het antieke Rome meldden 200 jaar vóór onze tijdrekening, de ondergang van twee schepen die met goud, edelstenen en sieraden gevuld waren vóór de haven van Napels. De Spaanse geschiedenis van de XVIe en XVIIe eeuw, toen de Spanjaarden Zuid-Amerika veroverden, staat vol van schepen die met schatten beladen naar de haaienkelder gingen. In 1502 zonk het admiraalschip van de Onoverwinnelijke Armada met een totale waarde van 600 millioen goud en zilver aan boord. In de Golf van Vigo liggen ettelijke millioenen zilver begraven. In 1799 verliet een schip de haven van Londen met bestemming voor Hamburg. Het zonk in de Zuiderzee met 24 millioen Taler aan boord. Nabij Sebastopol rusten, 70 meter onder de zeespiegel, 200 millioen Engelse Sovereigns. In de Stille Oceaan liggen de schatten van vele kaperkoningen verzonken. De Titanic verging met meer dan voor 20 millioen goud en edelstenen aan boord en de Empress of India ging naar de kelder met zilverstaven voor een totaal van 4 millioen. Tijdens de oorlog 1914-1918 werd de Laurentic getorpedeerd met 100 millioen aan boord. Tussen New-York en Boston zonken of strandden, van 1843 tot 1893, niet minder dan 2.131 schepen met een waarde aan goud die op vele millioenen dollar geschat wordt. De Oceanen geven deze schatten niet prijs en zelfs met de modernste middelen slaagt men er niet in ze op te halen.

HEKSENBAND OF KOUSENBAND

IN 1344 verloor de mooie Lady Salisbury tijdens een bal haar kousenband. Koning Edward III raapte hem op, deed hem om zijn eigen been en zei, om te voorkomen dat iemand wat lelijks zou denken : « Honni soit qui mal y pense ». Zo ontstond de Orde van de Kousenband als embleem van hoogste ridderlijkheid.

Dr. Mageret Murray, prof. aan de Londense universiteit, heeft nu bewezen dat het verhaaltje zo niet in mekaar zit. « Waarom, vraagt ze, zou Lady Salisbury kousenbanden gedragen hebben, honderd jaar voor de kousen waren uitgevonden ? » En Dr. Murray geeft een andere lezing van het geval. Volgens haar was de kousenband het geheim insigne der heksen. Indien men nu aan het hof zou otdekt hebben, dat Lady Salisbury een kousenband droeg en dus een heks was, zou ze op de brandstapel terecht zijn gekomen.

Edward III besefte dit en redde haar leven door die kousenband zelf aan te trekken.

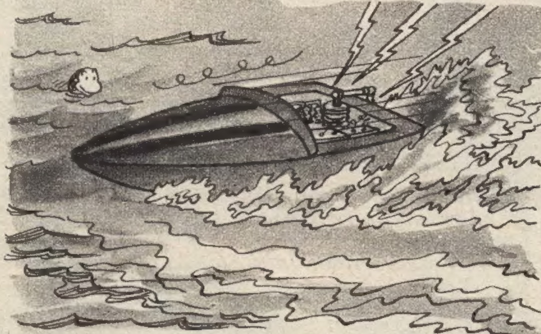

DE HIK MAAKTE HEM 50 POND LICHTER

JACK O'LEARY, een 26-jarige inwoner van Los Angeles, had in 1948 een crisis van blinddarmontsteking. De crisis ging voorbij, maar sedertdien hikte Jack ononderbroken éénmaal per seconde. Hij kreeg uit alle werelddelen meer dan achttien duizend tips om van die hik af te raken, maar niets hielp. Jack verloor 50 pond in drie jaar en was ten einde raad. Voor een paar weken ging hij naar Arizona en de lucht van Arizona vermocht meer dan achttien duizend middeltjes, want de hik stopte en Jack is genezen.

DE TWISTAPPEL

ONS landje kende in de loop der eeuwen talrijke vreemde overheersingen en onderging vele vreemde invloeden. Nergens vindt men echter op een zo kleine oppervlakte, zoveel vreemde invloeden als in Sicilië. De oerbevolking was Lybisch-Iberisch en werd gekoloniseerd door de Grieken, de Carthagers, de Romeinen, de Byzantijnen, de Sarazenen, de Noormannen, de Duitse Hohenstaufen, de heren van Aragon en Anjou, de Spaanse Habsburgers en de Bourbons. In 1861 werd het eindelijk bij Italië gevoegd. De Dom van Palermo, hoofdstad van Sicilië, is het werk van Noormannen. Op Sicilië is het graf van Frederik II, de grote Hohenstaufenkeizer die Sicilië in de XIIIe eeuw regeerde.

EEN ONBEMAND MODELSCHIP MET DE RADIO OVER HET KANAAL

DE « Miss E.D. », een klein modelschip dat 1,60 m. lang is en 30 kg. weegt, heeft het Kanaal overgestoken. Het was uit Dover vertrokken zonder stuurman en zonder passagier en werd op een afstand van 100 tot 200 meter gevolgd door de « Seagull II », een 7 meter lange boot, met een vijf koppige bemanning, de vijf Britten die dit experiment op touw gezet hadden. Van de « Seagull » uit werd het modelschip per radio bestuurd. Het modelschip weerstond flink aan de hoge golven te midden van het Kanaal en kwam goed en wel te Kales aan. Dit experiment zou talrijke diensten kunnen bewijzen op industrieel- en militair gebied.

EEN NIEUWSOORTIG DAGBLAD

EEN Amerikaanse trust meldt, dat er eerstdaags een nieuw dagblad zal op de markt komen, en wel een heel speciaal dagblad. Het zal 26 bladzijden tellen van zeer fijn batist. De prijs zal niet veel meer zijn dan van een gewoon dagblad van papier. Wanneer men zijn linnen dagblad gelezen heeft, wast men het uit en maakt er zakdoeken van !

BEN JE REEDS LID VAN DE KUIFJE'S CLUB ?

(Wordt voortgezet.)

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Morean en Barelli zwalpen sedert weken op zee. Ze hebben niets meer om te eten en besluiten een haai te vangen...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

Onze vrienden hakken de haai aan stukken en hangen de beste brokken te drogen in de hete tropenzon. Zo verlopen eentonig de dagen... de weken. Het voedsel geraakt op. De drinkenvoorraad is uitgeput. De zon en hun baard vervelen onze helden geweldig. Is er dan geen redding mogelijk? In de boekjes is het allemaal mooi! De schipbreukelingen drijven braaf op een vlot en op het laatste nippertje worden ze altijd gered!

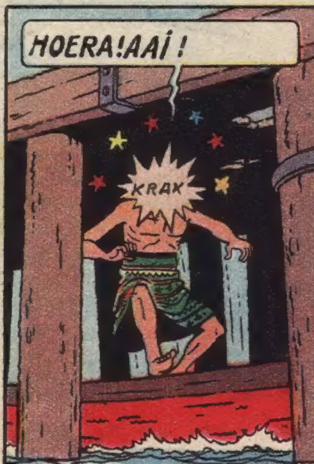

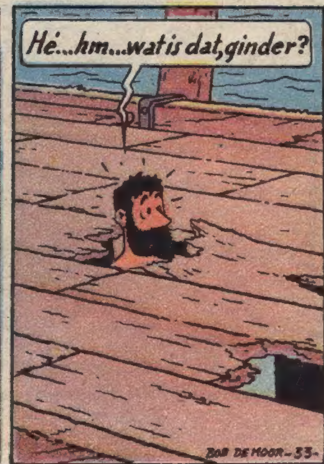

(Wordt voortgezet.)